

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **W. R.**, zastoupeného obecným zmocněncem V. Č., proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2011, č. j. 193/2011-160-SPR/2,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2011, č. j. 193/2011-160-SPR2 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu kraje Vysočina (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „krajský úřad“) ze dne 6.10.2010, č. j. KUJI 75488/2010, sp.zn. ODSH 1087/2010 BA (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Tímto rozhodnutím bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušeno rozhodnutí ve věci udělení řidičského oprávnění pro skupinu „B“, tj. vydání řidičského průkazu č. EE 333888 žalobci.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, včetně spisové dokumentace k řízení o udělení řidičského oprávnění vedené Městským úřadem Velké Meziříčí, zjistil, že stěžejní právní otázkou v prvostupňovém rozhodnutí bylo posouzení místní příslušnosti správního

orgánu k řízení o udělení řidičského oprávnění a k vydání řidičského průkazu, která úzce souvisí se splněním dalších podmínek pro vydání řidičského oprávnění. Odvolací orgán dále uvedl, že jednou z nich je tzv. přechodný pobyt u cizinců – občanů Evropské unie dle ust. § 2 odst. 1 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), které bylo do zákona o silničním provozu doplněno v reakci na směrnici Rady č. 91/439/EHS, o řidičských průkazech. Ačkoliv zákon o silničním provozu nepoužívá stejné pojmy jako citovaná směrnice, je třeba uvedené ustanovení vykládat v souladu se směrnicí. Přechodným pobytem se podle § 2 odst. 1 písm. hh) zákona o silničním provozu rozumí přechodný pobyt na území České republiky v trvání alespoň 185 dní, pokud osoba neprokáže, že se zde připravuje na výkon povolání po dobu nejméně šesti měsíců. Pojem „příprava na výkon povolání pod dobu nejméně šesti měsíců“ žalovaný vyložil s přihlédnutím ke smyslu směrnice tak, že při doložení studia již není třeba dokládat podmínku obvyklého bydliště na území členského státu, kde se o vydání řidičského průkazu žádá. Účastník řízení však v řízení nesplnil podmínku studia po dobu delší šesti měsíců, neboť jím doložené studium v programu celoživotního vzdělávání na Vysoké škole Karla Engliša v Brně nelze považovat za přípravu na výkon povolání.

Svůj závěr žalovaný opřel jednak o samotné potvrzení o studiu, kde se uvádí, že studenti nemají statut studentů podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, a jednak též o definici pojmu „příprava na výkon povolání“ v ostatních právních předpisech v českém právním řádu (zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, zák. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře či zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Účastník řízení mohl nedostatek podmínky studia nahradit tím, že by prokázal svůj pobyt na území České republiky po dobu delší 185 dnů, to však nelze z jím doloženého potvrzení o ubytování v Motelu Jestřábec dovodit.

Žalovaný dospěl k závěru, že místní příslušnost k udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu je nutno určit dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu tak, že jím je úřad, v jehož obvodu se nachází školské zařízení, kde žadatel studuje.

Uzavřel tedy, že řidičský průkaz byl vydán, aniž by došlo k naplnění podmínek pro jeho vydání stanovených v § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, a nadto ještě místně nepříslušným úřadem.

Z těchto důvodů tedy krajský úřad nepochybil, když vydal prvostupňové rozhodnutí, žalovaný tak odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba. Své námitky vyjádřil žalobce následně:

Žalobce především tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný rozhodl ve zkráceném přezkumném řízení ze zcela jiných důvodů než krajský úřad. Žalobce považuje za nepřipustné, aby přehodnocení názoru na místní příslušnost správního úřadu mohla vést k odnětí, v dobré víře nabytých práv, jak učinil krajský úřad.

Žalobce poukázal na ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, podle něhož má být přezkumné řízení zastaveno, vznikla-li by účastníkovi nabyvšímu práva v dobré víře újma nepoměrně vyšší, než je újma mj. hrozící veřejnému zájmu. Z hlediska veřejného zájmu je dle žalobce nepodstatné, že rozhodoval jiný než místně příslušný – avšak věcně příslušný – úřad.

Žalobce nesouhlasí ani s právním názorem krajského úřadu na určení místní příslušnosti k rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu; zejména zpochybňuje, že krajský úřad rozhodl na základě právně nezávazného a veřejnosti nepřístupného stanoviska odlišného od stanoviska zveřejněného na webových stránkách žalovaného v době rozhodování o udělení řidičského oprávnění.

Nadto dle žalobce bylo rozhodnuto ve zkráceném přezkumném řízení, ačkoliv pro to nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žalobce nesouhlasí ani s napadeným rozhodnutím žalovaného, neboť z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu plyne, že „přechodným pobytem“ podle tohoto ustanovení je buď pobyt na území České republiky po dobu delší než 185 dní, anebo příprava na výkon povolání po dobu nejméně 6 měsíců. Tyto dvě podmínky jsou na sobě zcela nezávislé, tj. splnění podmínky přechodného pobytu lze osvědčit dvěma různými způsoby. Tento závěr se shoduje též s čl. 7 a 9 směrnice o řidičských průkazech. Podmínku přechodného pobytu měl tedy žalobce za splněnou tím, že předložil potvrzení o studiu, které v době podání žádosti o udělení řidičského oprávnění přesahovalo 6 měsíců. Žalobce nepochybuje o tom, že jím navštěvovaný kurz je studiem ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, ostatně o tom nepochyboval ani Městský úřad Velké Meziříčí v řízení o udělení řidičského oprávnění. Z tohoto důvodu pak žalobce odmítá výklad žalovaného k pojmu „příprava na výkon povolání“. Žalovaným odkazované právní předpisy se totiž nevztahují na řízení podle zákona o silničním provozu.

Nadto dle žalobce byla porušena i další ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 7 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její důvodnost a navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým námitkám uvedl následující:

- k námitce týkající se zkráceného přezkumného řízení, že nerozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení; v tomto typu řízení rozhodl krajský úřad, žalovaný pak jeho rozhodnutí přezkoumal v řádném odvolacím řízení a rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu;
- k námitce týkající se určení místní příslušnosti, že příslušným je úřad, v jehož obvodu se nachází školské zařízení. U osob studujících na území České republiky je základním předmětem studium, podle něhož se určí místní příslušnost, získání řidičského oprávnění je pouze věcí navazující. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu nemohlo být v dané věci aplikováno, neboť bylo možno určit vazbu žalobce na území České republiky.
- k námitce týkající se výkladu ust. § 2 písm. hh) cit. zákona, že v případě žalobce nedošlo ke splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění stanovených v § 82 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jím předložené potvrzení o studiu stejně jako potvrzení o ubytování v motelu Jestřábec neprokazují naplnění podmínky „přechodného pobytu“, jak je definuje § 2 písm. hh) cit. zákona. Ve smyslu téhož ustanovení pak nerozhodoval ani místně příslušný úřad.
- k námitce, že žalovaný nesprávně vykládá pojem „příprava na výkon povolání“ analogicky s ustanoveními jiných zákonů jako „soustavnou přípravu na výkon povolání“, že soustavnost přípravy je podle názoru žalovaného dána tím, že zákon o silničním provozu vyžaduje přípravu na výkon povolání po dobu nejméně šesti měsíců, lze ji tedy považovat za přípravu soustavnou.

Žalovaný shrnuje, že řidičské oprávnění bylo Městským úřadem Velké Meziříčí uděleno v rozporu se zákonem o silničním provozu, a tudíž krajský úřad nepochybil, když v přezkumném řízení udělené oprávnění odebral. Stejně tak se žalovaný nedopustil vytýkaných pochybení a žaloba proto není důvodná.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem neprojeвили nesouhlas (§ 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), přihlédl též k vadám, jež musí zkoumat z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; dospěl při tom k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu zjistil Městský soud v Praze následující, pro rozhodnutí ve věci významné skutečnosti:

Žalobce požádal o vydání řidičského průkazu u Městského úřadu Velké Meziříčí dne 14.9.2009, vydaný řidičský průkaz si převzal dne 30.9.2009.

Krajský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí dne 6.10.2010 podle § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení s tím, že se jednalo o první úkon v tomto řízení. Krajský úřad jím zrušil vydaný řidičský průkaz (tj. rozhodnutí ve smyslu § 129 odst. 2 zákona o silničním provozu) podle § 97 odst. 3 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí krajský úřad nejprve vyjmenoval doklady, které žalobce ke své žádosti o vydání řidičského průkazu připojil; mezi nimi uvedl též potvrzení o studiu na Vysoké škole Karla Engliša ze dne 20.8.2009 a potvrzení o ubytování v motelu Jestřábec ze dne 14.9.2009.

Krajský úřad poté konstatoval, že Městský úřad Velké Meziříčí nebyl k vydání řidičského průkazu podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a § 11 správního řádu místně příslušný. Svůj názor opřel o stanovisko Ministerstva dopravy z 22.6.2010, č. j. 1750/2010-160-RP/3, podle něhož je místně příslušným ten úřad, do jehož územního obvodu spadá příslušné školské zařízení, které žadatel navštěvoval při přípravě na výkon povolání.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak jak bylo podáno výše.

Městský soud v Praze o věci uvažil takto:

Žalobce v podané žalobě předně namítá, že je nepřípustné, aby odvolací správní orgán založil své rozhodnutí *na jiných důvodech než správní orgán prvního stupně*; v takovém postupu shledává zkrácení na svém právu účinně se hájit.

Z obsahu správních rozhodnutí v daném případě vyplývá, že krajský úřad založil svou argumentaci na místní nepříslušnosti Městského úřadu Velké Meziříčí k vydání řidičského průkazu, žalovaný pak argumentoval tím, že nebyly vůbec splněny podmínky pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu (podmínka přechodného pobytu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu) v řízení před Městským úřadem Velké Meziříčí, a že rozhodnutí vydal též místně nepříslušný správní orgán. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu, neboť neshledal důvod pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Městský soud v Praze při posuzování této otázky vyšel z toho, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od svého zahájení až do nabytí právní moci (odvolacího) rozhodnutí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Na to reaguje správní řád v § 90 odst. 1 písm. c), který dává odvolacímu orgánu možnost, dojde-li „k závěru, že napadené

rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; [...] je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění[...]“ Nejvyšší správní soud při výkladu tohoto ustanovení však upozornil též na určité limity v korekci odůvodnění ze strany odvolacího orgánu, tou je dodržení zásady dvojinstančnosti řízení, soud v rozsudku z 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 – 47 uvedl: „*Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.*“

Jak však správní soudy dovodily, jistá korekce v důvodech rozhodnutí není odvolacímu orgánu zapovězena ani v případě, že postupuje podle § 90 odst. 5 správního řádu, tedy odvolání zamítá a provstupňové rozhodnutí potvrzuje. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku z 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48, „*Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.*“

V projednávaném případě tedy musel Městský soud v Praze posoudit, zda lze postup žalovaného považovat za „dílní změnu odůvodnění“ a lze jej tedy hodnotit jako postup souladný s § 90 odst. 5 správního řádu. Městský soud v Praze však dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný totiž v odvolacím řízení uvedl zcela jiné důvody pro zrušení vydaného řidičského průkazu – nedošlo vůbec ke splnění podmínek pro jeho vydání, než krajský úřad, který se zabýval pouze otázkou místní příslušnosti. Její řešení sice žalovaný shledal věcně správné, avšak z jeho odůvodnění lze dovodit, že vydání řidičského oprávnění místně nepřislušným správním orgánem nepovažuje za stěžejní důvod jeho zrušení v přezkumném řízení. Žalovaný tak svým rozhodnutím nedal žalobci možnost přinést argumenty podporující jeho názor, že podmínky pro udělení řidičského oprávnění naplnil. Postupoval tedy v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu a námitka žalobce je tak důvodná; žalovaný zatížil řízení takovou vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, soud tedy jeho rozhodnutí zrušil v souladu s § 76 odst. 1. písm. c) s.ř.s.

Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že ani v případě, kdy by žalovaný v rozhodnutí uvedl, že postupuje podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nebyl by závěr soudu jiný. Jak totiž plyne ze shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, bylo by nutno se zabývat tím, zda nedošlo v takovém (hypotetickém) případě k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

K námitce, že správní orgány měly přezkumné řízení zastavit, neboť veřejný zájem spočívající v rozhodování místně příslušným orgánem nemůže převážet zájem na právní jistotě žalobce, soud uvádí, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v (zkráceném) přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Toto řízení je určeno pro přezkum již

pravomocných rozhodnutí, proto jsou podmínky pro jeho zahájení a vedení stanoveny tak, aby poskytovaly dostatečnou záruku právům nabytým z pravomocných rozhodnutí, tedy ochránily dobrou víru a právní jistotu osob z rozhodnutí oprávněných a případně i povinných. Jako podmínka vedení přezkumného řízení tak je v § 94 odst. 4 správního řádu stanoveno, že, „*jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.*“ Je nezbytné, aby se touto podmínkou správní orgány v řízení zabývaly a své úvahy svědčící o přípustnosti vedení přezkumného řízení pak vtělily, byť ve stručné podobě, do rozhodnutí ve věci samé. Pokud se však krajský úřad touto otázkou v řízení zabýval, jeho úvahy nenalezly odraz v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí; žalovaný pak tomuto aspektu řízení též pozornost nevěnoval. Z tohoto důvodu lze prvostupňové rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného označit za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; Městskému soudu v Praze tedy nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Lze přitom souhlasit s žalobcem, že v prvostupňovém rozhodnutí implicitně vyjádřený veřejný zájem v podobě zájmu na tom, aby v řízení rozhodovaly místně příslušné orgány, není schopen převážit (ba být ve zjevném nepoměru) k újmě, která vznikla zrušením rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění žalobci.

Soud shledává vhodným rovněž uvést, že poměřováním veřejného zájmu na udělování řidičského oprávnění pouze osobám splňujícím všechny zákonné podmínky a právní jistoty držitelů řidičského oprávnění se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku z 30. 4. 2013, čj. 4 As 40/2012 – 26. Pro úplnost pak zdejší soud uvádí, že žalovaný pokračoval ve zkráceném přezkumném řízení, které zahájil podle § 98 správního řádu krajský úřad.

Ve vztahu k námitce, že krajský úřad postupoval nezákonně, když své rozhodnutí opřel pouze o právně nezávazné stanovisko žalovaného, soud uvádí, že stanoviska nadřízených správních orgánů v obecné rovině podávají právní výklad k vyskytujícím se aplikačním problémům v praxi jim podřízených správních orgánů a tím usměrňují a sjednocují jejich postupy či rozhodování. V tomto ohledu skýtají spíše určitou, ač právně nezávaznou záruku před nerovným zacházením s účastníky řízení (k tomu blíže též rozsudek Nejvyššího správního soudu z 18. 1. 2011, čj. 1 Ao 2/2010-185, publ. pod č. 2397/2011 Sb. NSS, zejména právní věta III a navazující odůvodnění). Nicméně s ohledem na požadavek přezkoumatelného rozhodování správních orgánů zakotvený v § 68 odst. 3 správního řádu musí správní orgán, rozhodne-li se postupovat v souladu s takovýmto stanoviskem, do svého odůvodnění alespoň ve stručnosti převzít základní důvody aplikovaného právního názoru. Postup, jaký zvolil krajský úřad, tj. pouhý odkaz na stanovisko a uvedení jeho právního závěru, nelze označit za přezkoumatelný. Pro adresáta takového rozhodnutí totiž pak není zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k uvedenému závěru dospěl, zda lze uvedený závěr vůbec použít na posuzovaný případ a zda je tento závěr správný. Stejně tak nadřízený správní orgán a případně správní soud nemůže ze stejných důvodů tento závěr přezkoumat. Takovýmto způsobem odůvodněné rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V řízení vedeném před žalovaným totiž shledal podstatné porušení procesních předpisů, jež mělo vliv na zákonnost samotného rozhodnutí, a napadené rozhodnutí má za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud nepovažoval za vhodné zrušit zároveň i prvostupňové rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť žalovaný může v dalším řízení odstranit vytýkaná procesní pochybení a rozhodnout znovu. Při svém rozhodování by měl zvážit též omezení pro vedení přezkumného řízení stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu, a to s přihlédnutím k výkladu zaujatému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, čj. 7 As 21/2010-232.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalobci, který měl ve věci úspěch přiznal náhradu těchto nákladů proti ve věci neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají toliko ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2000 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová